YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (suuri jaosto)

3 päivänä maaliskuuta 2009 *

Asiassa C-249/06,

jossa on kyse EY 226 artiklaan perustuvasta jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevasta kanteesta, joka on nostettu 29.5.2006,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään C. Tufvesson, B. Martenczuk ja H. Støvlbæk,

kantajana,

vastaan

Ruotsin kuningaskunta, asiamiehinään A. Falk ja K. Wistrand,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: ruotsi.

jota tukevat

Liettuan tasavalta, asiamiehenään D. Kriaučiūnas,

Unkarin tasavalta, asiamiehinään J. Fazekas, K. Szíjjártó ja M. Fehér, ja

Suomen tasavalta, asiamiehinään A. Guimaraes-Purokoski ja J. Heliskoski,

väliintulijoina,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (suuri jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti V. Skouris, jaostojen puheenjohtajat P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, M. Ilešič, A. Ó Caoimh ja J.-C. Bonichot (esittelevä tuomari) sekä tuomarit G. Arestis, A. Borg Barthet, J. Malenovský, U. Lõhmus ja E. Levits,

julkisasiamies: M. Poiares Maduro,
kirjaaja: hallintovirkamies B. Fülöp,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 6.5.2008 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 10.7.2008 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan yhteisöjen komissio vaatii kanteellaan yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että Ruotsin kuningaskunta ei ole noudattanut EY 307 artiklan toisen kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole käyttänyt aiheellisia keinoja ristiriitojen poistamiseksi pääomansiirtoa koskevista määräyksistä investointien suojelua koskevissa sopimuksissa (jäljempänä investointisopimukset), jotka se on tehnyt Argentiinan tasavallan, Bolivian tasavallan, Norsunluurannikon tasavallan, Egyptin arabitasavallan, Hongkongin, Indonesian tasavallan, Kiinan kansantasavallan, Madagaskarin tasavallan, Malesian, Pakistanin islamilaisen tasavallan, Perun tasavallan, Senegalin tasavallan, Sri Lankan demokraattisen sosialistisen tasavallan, Tunisian tasavallan, Vietnamin sosialistisen tasavallan, Jemenin tasavallan ja entisen Jugoslavian sosialistisen liittotasavallan kanssa.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Ruotsin kuningaskunta teki ennen Euroopan unioniin liittymistään kahdenvälisiä investointisopimuksia, jotka on julkaistu Sveriges internationella överenskommelser -julkaisussa (jäljempänä SÖ), Argentiinan tasavallan (sopimus tuli voimaan 28.9.1992 (SÖ 1992:91)), Bolivian tasavallan (sopimus tuli voimaan 3.7.1992 (SÖ 1992:19)), Norsunluurannikon tasavallan (sopimus tuli voimaan 3.11.1966 (SÖ 1966:31)), Egyptin arabitasavallan (sopimus tuli voimaan 29.1.1979 (SÖ 1979:1)), Hongkongin (sopimus tuli voimaan 26.6.1994 (SÖ 1994:19)), Indonesian tasavallan (sopimus tuli voimaan 18.2.1993 (SÖ 1993:68)), Kiinan kansantasavallan (sopimus tuli voimaan 29.3.1982 (SÖ 1982:28)), Madagaskarin tasavallan (sopimus tuli voimaan 23.6.1967 (SÖ 1967:33)),

Malesian (sopimus tuli voimaan 6.7.1979 (SÖ 1979:17)), Pakistanin islamilaisen tasavallan (sopimus tuli voimaan 14.6.1981 (SÖ 1981:8)), Perun tasavallan (sopimus tuli voimaan 1.8.1994 (SÖ 1994:22)), Senegalin tasavallan (sopimus tuli voimaan 23.2.1968 (SÖ 1968:22)), Sri Lankan demokraattisen sosialistisen tasavallan (sopimus tuli voimaan 30.4.1982 (SÖ 1982:16)), Tunisian tasavallan (sopimus tuli voimaan 13.5.1985 (SÖ 1985:25)), Vietnamin sosialistisen tasavallan (sopimus tuli voimaan 2.8.1994 (SÖ 1994:69)), Jemenin tasavallan (sopimus tuli voimaan 23.2.1984 (SÖ 1983:110)) ja entisen Jugoslavian sosialistisen liittotasavallan (sopimus tuli voimaan 21.11.1979 (SÖ 1979:29)) kanssa.

3 Näissä sopimuksissa on lauseke, jonka mukaan kumpikin sopimuspuoli takaa toisen sopimuspuolen investoijille ilman kohtuutonta viivästystä investointiin liittyvien maksujen vapaan siirron vapaasti vaihdettavana valuuttana.

Oikeudenkäyntiä edeltänyt menettely

4 Komissio katsoi, että nämä kahdenväliset sopimukset voivat estää soveltamasta pääomanliikkeiden ja maksujen rajoituksia, joista Euroopan unionin neuvosto voi päättää EY 57 artiklan 2 kohdan, EY 59 artiklan ja EY 60 artiklan 1 kohdan nojalla, joten se osoitti 12.5.2004 Ruotsin kuningaskunnalle virallisen huomautuksen.

5 Kyseinen jäsenvaltio toimitti komissiolle virallista huomautusta koskevat huomautuksensa 12.7.2004 päivätyllä kirjeellä. Se väitti, että kyseessä olevien investointisopimusten riidanalaiset määräykset eivät estä sitä noudattamasta EY 57 artiklan 2 kohdasta, EY 59 artiklasta ja EY 60 artiklasta johtuvia velvoitteitaan.

6 Komissio katsoi, että Ruotsin kuningaskunnan esittämät argumentit olivat riittämättömät ja että tämä jäsenvaltio oli EY 307 artiklan toisessa kohdassa määrätyn vastaisesti jättänyt käyttämästä aiheellisia keinoja ristiriitojen poistamiseksi pääomansiirtoa koskevista määräyksistä kyseessä olevissa eri investointisopimuksissa, joten se osoitti sille 21.3.2005 perustellun lausunnon.

7 Ruotsin kuningaskunta toimitti perustellusta lausunnosta huomautuksensa komissiolle 19.5.2005 päivätyllä kirjeellä. Se pysytti argumentit, joihin se oli vedonnut virallisesta huomautuksesta esittämissään huomautuksissa.

8 Komissio katsoi, että näillä argumenteilla ei voitu kumota perustellussa lausunnossa esitettyjä väitteitä, joten se päätti nostaa tämän kanteen.

Kanne

Vaatimus suullisen käsittelyn aloittamisesta uudelleen

9 Ruotsin kuningaskunta vaati 18.7.2008 päivätyllä kirjeellä, että yhteisöjen tuomioistuin määrää suullisen käsittelyn aloitettavaksi uudelleen työjärjestyksen 61 artiklan nojalla, koska komissio esitti suullisessa käsittelyssä sääntöjenvastaisesti uuden väitteen ja koska tämän takia julkisasiamiehen ratkaisuehdotus perustui tosiseikkoihin ja argumentteihin, joista asianosaiset eivät olleet voineet lausua asianmukaisesti.

10 Ruotsin kuningaskunta nimittäin väittää, että komissio katsoi siinä ensimmäisen kerran, että kyseessä olevien kahdenvälisten investointisopimusten pysyttäminen ennallaan on ristiriidassa EY 10 artiklan kanssa.

11 Kyseisen jäsenvaltion mukaan julkisasiamies ehdotti ratkaisuehdotuksensa 33–43 ja 71 kohdassa, että yhteisöjen tuomioistuin toteaa EY 57 artiklan 2 kohdan, EY 59 artiklan ja EY 60 artiklan 1 kohdan lisäksi myös EY 10 artiklan perusteella, että jäsenyysvelvoitteita ei ole noudatettu.

12 Tämän osalta on palautettava mieleen yhtäältä, että yhteisöjen tuomioistuin voi omasta aloitteestaan tai julkisasiamiehen ehdotuksesta tai myös asianosaisten pyynnöstä määrätä työjärjestyksensä 61 artiklan mukaisesti suullisen käsittelyn aloitettavaksi uudelleen, jos se katsoo, että se ei ole saanut riittävää selvitystä asiasta tai että asia olisi ratkaistava sellaisen argumentin perusteella, josta asianosaiset eivät ole lausuneet (ks. asia C-210/03, Swedish Match, tuomio 14.12.2004, Kok., s. I-11893, 25 kohta; asia C-138/05, Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie, tuomio 14.9.2006, Kok., s. I-8339, 23 kohta ja asia C-17/98, Emesa Sugar, määräys 4.2.2000, Kok., s. I-665, 18 kohta).

13 Toisaalta on muistutettava siitä, että EY 222 artiklan toisen kohdan mukaan julkisasiamiesten tehtävänä on täysin puolueettomina ja riippumattomina esittää julkisessa istunnossa perustellut ratkaisuehdotukset asioissa, jotka yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön mukaan vaativat heidän myötävaikutustaan. Koska julkisasiamiehen ratkaisuehdotus tai perustelut, joiden päätteeksi tämä päätyy tiettyyn ratkaisuun, eivät sido yhteisöjen tuomioistuinta, suullista käsittelyä ei ole välttämätöntä aloittaa uudelleen työjärjestyksen 61 artiklan mukaisesti aina, kun julkisasiamies ottaa esiin oikeuskysymyksen, josta asianosaiset eivät ole lausuneet.

14 Koska yhteisöjen tuomioistuin katsoo nyt käsiteltävänä olevassa asiassa, että se on saanut riittävän selvityksen voidakseen ratkaista asian ja että asiaa ei tarvitse ratkaista sellaisten argumenttien perusteella, joista asianosaiset eivät ole lausuneet varsinkaan istunnossa, suullisen käsittelyn uudelleen aloittamista koskevaa vaatimusta ei ole tarpeen hyväksyä.

Asianosaisten ja väliintulijoiden lausumat

15 Komission mukaan se, että kyseessä olevissa sopimuksissa ei ole mitään määräystä, jossa nimenomaisesti varattaisiin Ruotsin kuningaskunnalle mahdollisuus soveltaa toimenpiteitä, joista neuvosto voisi tarvittaessa päättää EY 57, EY 59 ja EY 60 artiklan nojalla, on omiaan tekemään tälle jäsenvaltiolle vaikeammaksi tai jopa mahdottomaksi noudattaa yhteisön oikeuden mukaisia velvoitteitaan, ja koska tämä jäsenvaltio ei ole käyttänyt aiheellisia keinoja tällaisen ristiriidan poistamiseksi, se on jättänyt noudattamatta EY 307 artiklan toisen kohdan mukaisia velvoitteitaan.

16 Komissio väittää, että mikäli neuvosto päättäisi pääomanliikkeiden ja maksujen rajoituksista, aika, joka olisi tarpeen kyseessä olevien sopimusten irtisanomiseksi tai niistä uudelleen neuvottelemiseksi, johtaisi siihen, että Ruotsin kuningaskunnalla olisi kansainvälisen oikeuden nojalla velvollisuus tällä välin jatkaa kyseessä olevien sopimusten, mukaan lukien niissä oleva maksujen siirtoja koskeva lauseke, soveltamista, mikä sitä paitsi olisi EY 307 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätyn mukaista. Komission mukaan tästä seuraisi, että Euroopan yhteisössä ei sovellettaisi neuvoston antamia toimenpiteitä yhtenäisesti.

17 Ruotsin kuningaskunta, jota Unkarin tasavalta ja Suomen tasavalta tukevat ja jota Liettuan tasavalta tuki istunnossa, katsoo, että komissio voisi osoittaa kyseessä olevien kahdenvälisten sopimusten riidanalaisista määräyksistä johtuvan jäsenyysvelvoitteiden rikkomisen ainoastaan, jos se näyttäisi toteen, että koska näissä sopimuksissa taataan oikeuksia kolmansien maiden investoijille, Ruotsin kuningaskunnalla ei ollut mahdollisuutta panna täytäntöön yhteisön oikeudessa säädettyjä konkreettisia rajoittavia toimenpiteitä.

18 Ruotsin kuningaskunta siis katsoo, että EY 307 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetusta tilanteesta olisi kyse vain silloin, kun olisi tosiasiallisesti annettu asian kannalta merkityksellisissä säännöksissä ja määräyksissä sallittuja toimenpiteitä ja kun

kansainvälisessä oikeudessa ei olisi keinoja tietyssä tapauksessa esiintyvän ristiriidan korjaamiseksi tai kun tällaiset keinot olisivat tehottomia. Komissio voisi vain tällöin nostaa yhteisön yksilöidyn toimenpiteen osalta kanteen, joka perustuisi EY 307 artiklan toisen kohdan rikkomiseen, vetoamalla konkreettiseen rajoittavaan toimenpiteeseen ja todelliseen ristiriitaan tällaisen toimenpiteen ja riidanalaisen sopimuksen välillä sekä tällaisen ristiriidan poistamiseksi toteutettuihin toimiin tai siihen, ettei tällaisia toimia ole toteutettu.

19 Unkarin tasavalta ja Suomen tasavalta korostavat niitä vakavia seurauksia, joita voisi aiheutua komission kannasta, joka tekisi mahdolliseksi saada jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen todetuksi EY 307 artiklan toisen kohdan nojalla kaikissa tapauksissa, joissa sopimusta, joka on tehty kolmannen maan kanssa joko ennen perustamissopimuksen voimaantuloa tai ennen kyseessä olevan jäsenvaltion liittymistä, sovelletaan alalla, jolla yhteisö ei vielä ole käyttänyt toimivaltaa, joka sillä on perustamissopimuksen nojalla, eli alalla, jolla se ei vielä ole antanut lainsäädäntöä. Tällainen tulkinta antaisi EY 307 artiklan toiselle kohdalle rajattoman ulottuvuuden, mikä olisi kyseenalaista sekä oikeusvarmuuden että yhteisön ja jäsenvaltioiden välisen toimivallan jaon kannalta ja rikkoisi EY 307 artiklan ensimmäisessä ja toisessa kohdassa luodun tasapainon.

20 Unkarin tasavalta ja Suomen tasavalta väittävät, että kolmannen maan kanssa tehdyn sopimuksen tuleva ja mahdollinen ristiriitaisuus johdetun yhteisön oikeuden kanssa ei kuulu EY 307 artiklan soveltamisalaan ja että se voitaisiin mahdollisesti todeta vain, jos neuvosto tosiasiallisesti käyttäisi toimivaltaansa tällä alalla.

21 Ruotsin kuningaskunta vetoaa tämän osalta siihen, että Norsunluurannikon tasavaltaan ja entiseen Jugoslavian sosialistiseen liittotasavaltaan kohdistetuille pääomien liikkuvuutta rajoittaville toimenpiteille ei ole aiheutunut haittaa investointisopimuksista, joita on tehty näiden valtioiden ja Ruotsin kuningaskunnan välillä, mitä komissio sitä paitsi ei Ruotsin kuningaskunnan mukaan kiistä.

22 Unkarin tasavalta pohtii lisäksi komission kannan seurauksia, koska jäsenvaltiot ovat tehneet kolmansien maiden kanssa noin 1 000 kahdenvälistä investointisopimusta, joissa on maksujen siirroista sellaisia vastaavia lausekkeita, joiden yhdenmukaisuutta yhteisön oikeuden kanssa komissio ei ole koskaan riitauttanut.

23 Ruotsin kuningaskunta, Liettuan tasavalta, Unkarin tasavalta ja Suomen tasavalta katsovat, että toisin kuin komissio väittää, EY 57 artiklan 2 kohdassa, EY 59 artiklassa ja EY 60 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja suojatoimenpiteitä voidaan toteuttaa vain hyvin täsmällisissä poikkeustapauksissa, joita ei kyseessä olevia sopimuksia tehtäessä voitu ennakoida. Ruotsin kuningaskunta katsoo siten, että se voisi vedota rebus sic stantibus -periaatteeseen lakatakseen väliaikaisesti soveltamasta pääomansiirtojen vapautta koskevia määräyksiä, mikäli yhteisö toteuttaisi suojatoimenpiteitä perustamissopimuksen kyseisten määräysten nojalla.

24 Huomautuksia esittäneiden jäsenvaltioiden mukaan komissio ei näytä toteen väitettään, jonka mukaan jäsenyysvelvoitteita on jätetty noudattamatta, eikä se yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaisesti voi nojautua olettamuksiin.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

25 Kyseessä olevissa Ruotsin kuningaskunnan tekemissä eri investointisopimuksissa on samankaltaisia määräyksiä, joissa taataan vapaus siirtää ilman kohtuutonta viivästystä investointiin liittyvät maksut vapaasti vaihdettavana valuuttana.

26 Niissä taataan siten erityisesti vapaus siirtää varoja investoinnin toteuttamiseksi, hallinnoimiseksi ja laajentamiseksi, vapaus kotiuttaa investoinnilla hankitut tulot ja

vapaus siirtää luottojen takaisinmaksuun tarvittavat varat ja sellaiset varat, jotka ovat peräisin investoinnin realisoinnista tai luovutuksesta.

27 Nämä sopimukset vastaavat siten EY 56 artiklan 1 kohdan sanamuotoa, jonka mukaan ”– – kiellettyjä ovat kaikki rajoitukset, jotka koskevat pääomanliikkeitä jäsenvaltioiden välillä taikka jäsenvaltioiden ja kolmansien maiden välillä”, ja EY 56 artiklan 2 kohdan sanamuotoa, jonka mukaan ”– – kiellettyjä ovat kaikki rajoitukset, jotka koskevat maksuja jäsenvaltioiden välillä taikka jäsenvaltioiden ja kolmansien maiden välillä”, ja ne ovat kyseisen artiklan tarkoituksen mukaisia.

28 On totta, että tässä komission kanteessa tarkoitetuissa perustamissopimuksen määräyksissä annetaan neuvostolle toimivalta rajoittaa tietyissä olosuhteissa jäsenvaltioiden ja kolmansien maiden välisiä pääomanliikkeitä ja maksuja, ja näihin kuuluvat kyseessä olevissa maksujen siirtoja koskevissa lausekkeissa tarkoitetut pääomanliikkeet ja maksut.

29 Kyseessä olevissa määräyksissä, jotka sisältyvät EY 57 artiklan 2 kohtaan, EY 59 artiklaan ja EY 60 artiklan 1 kohtaan, määrätään yhteisön yleisen edun suojaamiseksi ja siksi, että yhteisö voisi tarvittaessa täyttää kansainväliset velvoitteensa ja jäsenvaltioiden velvoitteet, sen periaatteen poikkeuksista, joka koskee pääomien ja maksujen vapaata liikkuvuutta jäsenvaltioiden välillä sekä jäsenvaltioiden ja kolmansien maiden välillä.

30 EY 57 artiklan 2 kohdassa määrätään, että neuvosto voi määräenemmistöllä komission ehdotuksesta toteuttaa tiettyjä rajoittavia toimenpiteitä, jotka koskevat pääomanliikkeitä kolmansiin maihin tai kolmansista maista erityisesti suorien sijoitusten osalta. Yksimielisyys on tällaisten toimenpiteiden toteuttamisen edellytyksenä silloin, kun ne merkitsevät yhteisön oikeudessa ”taantumista” kolmansiin maihin tai kolmansista maista suuntautuvien pääomanliikkeiden vapauttamisessa.

31 EY 59 artiklassa annetaan neuvostolle mahdollisuus toteuttaa komission ehdotuksesta ja Euroopan keskuspankkia kuultuaan suojatoimenpiteitä, jos pääomanliikkeet kolmansiin maihin tai kolmansista maista ”aiheuttavat tai uhkaavat aiheuttaa vakavia vaikeuksia talous- ja rahaliiton toiminnalle”, sillä edellytyksellä, että tällaiset toimenpiteet ovat ehdottomasti tarpeen ja että niitä toteutetaan ”enintään kuuden kuukauden ajan”.

32 EY 60 artiklan 1 kohdan nojalla neuvosto voi komission ehdotuksesta toteuttaa pääomien liikkuvuutta ja maksuja koskevat ”tarpeelliset kiireelliset toimenpiteet” pannakseen täytäntöön yhteisen kannan tai yhteisen toiminnan yhteisen ulko- ja turvallisuuspolitiikan alalla. Tällainen toiminta voi osoittautua tarpeelliseksi esimerkiksi Yhdistyneiden Kansakuntien turvallisuusneuvoston antaman päätöslauselman täytäntöön panemiseksi.

33 On riidatonta, että kyseessä olevissa sopimuksissa ei ole mitään määräystä, jossa yhteisölle varattaisiin tällaiset mahdollisuudet rajoittaa investointeihin liittyvien varojen liikkeitä. On siis tutkittava, oliko Ruotsin kuningaskunta tästä syystä velvollinen käyttämään aiheellisia keinoja, joihin EY 307 artiklan toisessa kohdassa viitataan.

34 EY 307 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan perustamissopimuksen määräykset eivät vaikuta oikeuksiin tai velvollisuuksiin, jotka johtuvat jäsenvaltion ennen liittymistään kolmannen valtion kanssa tekemästä sopimuksesta. Tämän määräyksen tavoitteena on täsmentää kansainvälisen oikeuden periaatteiden mukaisesti, että perustamissopimuksen soveltaminen ei vaikuta kyseisen jäsenvaltion sitoutumiseen yhtäältä kunnioittaa niitä kolmansien valtioiden oikeuksia, jotka johtuvat perustamissopimusta edeltävästä sopimuksesta, ja toisaalta noudattaa velvollisuuksiaan (ks. asia 812/79, Burgoa, tuomio 14.10.1980, Kok., s. 2787, Kok. Ep. V, s. 323, 8 kohta; asia C-84/98, komissio v. Portugali, tuomio 4.7.2000, Kok., s. I-5215, 53 kohta ja asia C-216/01, Budějovický Budvar, tuomio 18.11.2003, Kok., s. I-13617, 144 ja 145 kohta).

35 EY 307 artiklan toisessa kohdassa asetetaan jäsenvaltioille velvollisuus käyttää kaikkia aiheellisia keinoja sellaisten ristiriitojen poistamiseksi, joita on todettu olevan yhteisön oikeuden ja ennen jäsenvaltion liittymistä tehtyjen sopimusten välillä. Kyseisen määräyksen mukaan tällöin jäsenvaltiot tarvittaessa avustavat toisiaan ja tapauksissa, joissa se on aiheellista, vahvistavat yhteisen kannan.

36 EY 57 artiklan 2 kohdan, EY 59 artiklan ja EY 60 artiklan 1 kohdan määräyksissä annetaan neuvostolle toimivalta rajoittaa tietyissä tarkkaan määritellyissä tilanteissa pääomanliikkeitä ja maksuja jäsenvaltioiden ja kolmansien valtioiden välillä.

37 Kyseisten määräysten tehokkaan vaikutuksen varmistamiseksi on tarpeen, että pääomien vapaata liikkuvuutta rajoittavia toimenpiteitä voidaan, mikäli neuvosto niitä antaa, soveltaa välittömästi valtioihin, joita tällaiset toimenpiteet koskevat ja jotka voivat olla joitakin niistä valtioista, jotka ovat allekirjoittaneet jonkin kyseessä olevan sopimuksen Ruotsin kuningaskunnan kanssa.

38 Tällainen neuvostolla oleva toimivalta antaa yksipuolisesti kolmansiin valtioihin kohdistuvia rajoittavia toimenpiteitä alalla, joka on sama kuin aikaisemmalla jäsenvaltion ja kolmannen valtion välisellä sopimuksella säännelty ala tai joka liittyy tällaiseen aikaisemmin säänneltyyn alaan, tarkoittaa sitä, että kyseessä on ristiriita kyseisen sopimuksen kanssa silloin, kun yhtäältä sopimuksessa ei ole määräystä, jonka nojalla kyseinen jäsenvaltio voi käyttää oikeuksiaan ja täyttää velvoitteensa yhteisön jäsenenä, ja kun toisaalta tämä ei ole mahdollista myöskään minkään kansainvälisen oikeuden keinon nojalla.

39 Toisin kuin Ruotsin kuningaskunta väittää, toimet, joihin tämä jäsenvaltio on vedonnut ja joilla se katsoo voivansa täyttää yhteisön oikeuden mukaiset velvoitteensa, eivät näytä takaavan, että se voisi niin tehdä.

40 Ensinnäkin aika, joka kaikille kansainvälisille neuvotteluille ominaisesti on tarpeen kyseessä olevien sopimusten neuvottelemiseksi uudelleen, on luonnostaan ristiriidassa kyseisten toimenpiteiden tehokkaan vaikutuksen kanssa.

41 Toiseksi on katsottava, että mahdollisuus käyttää muita kansainvälisessä oikeudessa tarjottuja keinoja, kuten keskeyttää sopimuksen soveltaminen tai jopa irtisanoa kyseessä olevat sopimukset tai niiden jotkin määräykset, on vaikutuksiltaan liian epävarma sen varmistamiseksi, että neuvoston toteuttamia toimenpiteitä voitaisiin soveltaa tehokkaasti.

42 On riidatonta, että komission tarkoittamissa tapauksissa Ruotsin kuningaskunta ei ryhtynyt määräajassa, jonka komissio oli sille perustellussa lausunnossaan asettanut, mihinkään toimiin kyseessä olevien kolmansien valtioiden osalta poistaakseen sen riskin, että näiden kolmansien valtioiden kanssa tehtyjä investointisopimuksia sovellettaessa voi syntyä ristiriita niiden toimenpiteiden kanssa, joita neuvosto voi antaa EY 57 artiklan 2 kohdan, EY 59 artiklan ja EY 60 artiklan 1 kohdan nojalla.

43 On lisättävä, että kuten asiassa C-205/06, komissio vastaan Itävalta, tänään annetusta tuomiosta (Kok., I-1301) ilmenee, sellaiset ristiriidat perustamissopimuksen kanssa, joihin kolmansien valtioiden kanssa tehdyt investointisopimukset johtavat ja jotka estävät soveltamasta pääomanliikkeiden ja maksujen rajoituksia, joista neuvosto voi päättää EY 57 artiklan 2 kohdan, EY 59 artiklan ja EY 60 artiklan 1 kohdan nojalla, eivät koske vain jäsenvaltiota, joka on tässä asiassa vastaajana.

44 On siis katsottava, että EY 307 artiklan toisen kohdan mukaisesti jäsenvaltioiden on tarvittaessa avustettava toisiaan todettujen ristiriitojen poistamiseksi ja tapauksissa, joissa se on aiheellista, vahvistettava yhteinen kanta. Kun komissio täyttää EY 211 artiklaan perustuvaa tehtäväänsä huolehtia siitä, että perustamissopimuksen määräyksiä noudatetaan, sen on tehtävä aloitteet, joilla voidaan helpottaa kyseessä olevien jäsenvaltioiden keskinäistä avunantoa ja sitä, että kyseiset jäsenvaltiot vahvistavat yhteisen kannan.

45 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että Ruotsin kuningaskunta ei ole noudattanut EY 307 artiklan toisen kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole käyttänyt aiheellisia keinoja ristiriitojen poistamiseksi pääomansiirtoa koskevista määräyksistä investointisopimuksissa, jotka se on tehnyt Argentiinan tasavallan, Bolivian tasavallan, Norsunluurannikon tasavallan, Egyptin arabitasavallan, Hongkongin, Indonesian tasavallan, Kiinan kansantasavallan, Madagaskarin tasavallan, Malesian, Pakistanin islamilaisen tasavallan, Perun tasavallan, Senegalin tasavallan, Sri Lankan demokraattisen sosialistisen tasavallan, Tunisian tasavallan, Vietnamin sosialistisen tasavallan, Jemenin tasavallan ja entisen Jugoslavian sosialistisen liittotasavallan kanssa.

Oikeudenkäyntikulut

46 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut Ruotsin kuningaskunnan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska tämä on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Liettuan tasavalta, Unkarin tasavalta ja Suomen tasavalta, jotka ovat tässä asiassa väliintulijoina, vastaavat saman artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (suuri jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Ruotsin kuningaskunta ei ole noudattanut EY 307 artiklan toisen kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole käyttänyt aiheellisia keinoja ristiriitojen poistamiseksi pääomansiirtoa koskevista määräyksistä investointisopimuksissa, jotka se on tehnyt Argentiinan tasavallan, Bolivian tasavallan, Norsunluurannikon tasavallan, Egyptin arabitasavallan, Hongkongin, Indonesian tasavallan, Kiinan kansantasavallan, Madagaskarin tasavallan, Malesian, Pakistanin islamilaisen tasavallan, Perun tasavallan, Senegalin tasavallan, Sri Lankan demokraattisen sosialistisen tasavallan, Tunisian tasa-

vallan, Vietnamin sosialistisen tasavallan, Jemenin tasavallan ja entisen Jugoslavian sosialistisen liittotasavallan kanssa.

2) Ruotsin kuningaskunta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

3) Liettuan tasavalta, Unkarin tasavalta ja Suomen tasavalta vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Allekirjoitukset